

Свят. Димитрій РОСТОВСЬКИЙ

МАКАРІВСЬКИЙ ВІСНИК

ВІСНИК МАКАРІВСЬКОГО БЛАГОЧИННЯ

квітень 2012 року

ВИДАЄТЬСЯ БЛАГОЧИННЯМ МАКАРІВСЬКОГО РАЙОНУ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ З БЛАГОСЛОВЕННЯ СЯЩЕННОНАЧАЛІ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

ХРИСТОС ВОСКРЕСЄ!

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира архієпископа, пастирям, чернецтву і всім вірним чадам Української Православної Церкви

*"Нині спасіння світові – світові видимому і невидимому!
Христос повстав із мертвих, – повставайте з Ним і ви,
Христос у славі Своїй, – намагайтесь і ви,
Христос із гробу, – звільняйтесь від уз гріха!"
(Св. Григорій Богослов, 45-те слово на Пасху)*

Возлюблені у Господі архіпастирі, високошановані пастирі, чесне у Христі чернецтво, боголюбиві миряни – брати і сестри!

Христос Воскрес!

Ще вчора ми розпиналися і погребалися разом із Христом, і серця наші були сповнені співчуття до Розп'ятого. А сьогодні ми сповнені радості та тріумфу, бо повстав із мертвих наш Спаситель і Переможець пекла! До цього торжества ми прийшли через співчуття Страстям Господнім, бо "той, хто не став співпричасником у Страстях Христових через покаяння й послух і не зробився співчасником Його смерті, – за словами преподобного Симеона Нового Богосло-

ва, – не буде також співчасником у духовному воскресінні й не отримає Святого Духа".

У Домобудівництві Спасіння Воскресіння Христове є явленням Божественної всемогутності: Христос після Своєї смерті зійшов у пекло, зійшов у пекло з власної волі, переміг смерть, як Бог і Владика. Воскрес триденно і воскресив із Собою Адама й увесь людський рід від уз пекла і тління. Розбивши врата смерті, Христос показав нам шлях до життя вічного. "Отже: "прийдіть (Пс. 94: 1), – закликає святитель Григорій Нисський, – у радості заспіваємо Господеві", Який розбив силу ворожу і підійняв заради нас велике переможне знамення Хреста над подоланим противником. Проголосимо славу Спасителю нашому (див.: Пс. 94: 1)! Проголошення ж це є урочистим вигуком, який виривається у переможців над переможеними".

Справді, Воскресіння Христове є величезною перемогою над діяволом, гріхом і неміччю людської природи. Воскресінням Господа Ісуса Христа з мертвих завершився Боголюдський подвиг спасіння і оновлення людини. Воскресіння стало свідченням того, що Ісус Христос є істинний Бог і Господь, Визволитель і Спаситель. Христос помер плоттю, але плоть Його з'єднана в одну Іпостась незлітно, незмінно, нероздільно, нерозлучно з Богом Словом. Христос воскрес, бо смерть не могла втримати у своїй владі тіло і душу Христові, які перебувають у іпостасній єдності з Джерелом вічного життя,

з Тим, Хто за Своїм Божеством є Воскресіння і Життя.

Ісус Христос воскрес, як початок померлих, первісток із мертвих (див.: Кол. 1: 18). Воскреснувши, Він освятив, благословив і утвердив воскресіння всіх людей, які постануть із землі в загальний день воскресіння, як з насіння виростає колос. Христос Господь дарував нам не лише воскресіння тіл, що відбудеться в кінці світу, а й духовне відродження і воскресіння, яке щодня відбувається в людських душах. "Саме його дарує через Святого Духа Той, Хто одного разу помер і воскрес, – говорить преподобний Симеон Новий Богослов. – Він Сам воскресєє через всіх і в усіх тих, хто живе гідно, і співвоскресєє душі, які добровільно і з вірою померли разом з Ним, уже тут даруючи їм Царство Небесне".

Пасха Христова є святом не тільки тих, хто живе нині, а й тих, хто перейшов у життя вічне, святом усього всесвіту. Бо ті узи гріха і тління, що їх зняв з людства Своїм воскресінням Господь Ісус, впали і з усього створіння, яке стало колись, через падіння Адама і Сви, носієм клятви гріха.

Святкуючи Світле Христове Воскресіння, ми маємо пам'ятати, що те горькество духу, яке ми отримали, проходячи Великий піст, не повинно закінчитися з приходом Пасхи, але навпаки – це поси-

тися і зрости. "Будьмо уважні, – закликає нас преподобний Феодор Студит, – щоб нам провести це свято світло і боголюбно, бо це Пасха – перший і найбільший дар Божого Домобудівництва. За допомогою благоговіння приборкаємо своє тіло так, щоб, хоч і змінився їжа, не змінився наш духовний стан. У цьому полягає для нас сенс таїнства: померти для світу (тобто гріха) і жити тільки для Бога".

Саме цю істину було засвідчено на історичному Харківському Архієрейському Соборі, 20-річчя якого ми відзначаємо цього року.

Прославляючи Воскреслого Христа за Його великі благодіяння, явлені на нашій Святій Церкві за ці роки, щиро дякуємо всім вам за молитви про Наше здоров'я та допомогу в служінні, до якого Ми були покликані соборним розумом єпископату в пасхальні дні 1992 року.

Щиро вітаючи вас, улюблені браття й сестри, із всерадісним світлим Христовим Воскресінням, молюся про збереження та зміцнення нашої єдності у Христі й бажаю, щоб благодать Христа Воскреслого перебувала з усіма вами, зміцнюючи вас у ваших повсякденних трудах і утверджуючи у новому благодатному житті через оновлення у Господі!

Воістину Воскрес Христос!

Пасха Христова
2012 р. від Р.Х.

+ Володимир

Митрополит Київський і всієї України,
Предстоятель Української Православної Церкви

На ваші запитання відповідає Блаженніший Митрополит Володимир

В одній книзі я прочитав, що Ісус Христос насправді не відчував страждань і не помирав, тому що це властивість матерії, а Він був Богом. Книга, мені здається, не зовсім християнська, оскільки в ній проводиться багато аналогій з іншими релігіями.

Ви правильно помітили й оцінили зміст цієї книги – вона справді нехристиянської спрямованості. Питання про Особу Ісуса Христа є найважливішим, тому що з цим пов'язана вся християнська сотеріологія – вчення про спасіння людини.

Згідно з вченням Православної Церкви, Господь і Бог наш Ісус Христос – Богочоловік. В Його Особі незбагненним чином поєднані дві природи: досконале Божество і досконала людськість.

У Святому Письмі Сам Спаситель, не заперечуючи те, що Він є Син Людський, у той же час називав Себе Єдинородним Сином Божим. Причому, лише віра в Нього як Сина Божого є вірою, що істинно спасає: "Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне...Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, той уже засуджений, що не повірив в Ім'я Єдинородного Сина Божого" (Ін.3:16,18).

Однак, поряд із визнанням Ісуса Христа істинним Богом й істинним Сином Божим, невід'ємною ознакою спасительної віри є визнання реальності Боговоплощення – наявності в Ісусі Христі справжньої людської природи. Про це пише апостол Іоанн Богослов: "Кожен дух, який визнає, що Ісус Христос прийшов був у тілі, той від Бога. А кожен дух, який не визнає Ісуса, той не від Бога, але він антихристов" (1 Ін.4, 2-3).

Свята Церква на IV Вселенському Соборі (451 р.) у прийнятому визначенні про дві природи в одній Особі Ісуса Христа дає точне формулювання вчення про образ поєднання Божественної і людської природи Спасителя: "досконалого в Божестві й досконалого в людськості, істинного Бога й істинного чоловіка, того ж з душі розумної і тіла, єдиносущного Отцю по Божеству і того ж єдиносущного нам по людськості, у всьому подібного до нас, окрім гріха, народженого передвічно від Отця по Божеству, а в останні дні заради нас і нашого спасіння від Марії Діви Богородиці по людськості, одного й того самого Христа, Сина, Господа, Єдинородного, у двох природах незлитно, нероздільно, нерозлучно пізнаваного".

Для здійснення спасіння людства було необхідно, щоб Син Божий, Котрий воплотився, сприйняв людську природу в усій її повноті. Як пише св. Іриней Ліонський: "Господь наш Ісус Христос став Сином Людським для того, щоб чоловік став сином Божим". Свт. Григорій Богослов коротко формулює сам зміст Боговоплощення – прийняття плоти Сином Божим: "Несприйняте – незцілене".

Свята Церква сповідує у Христі дві повні природи – Божество й людськість, але тільки одну Іпостась – Іпостась Бога Слова. Людськість у Спасителі не має якоїсь особливої, окремої особи, але вона була сприйнята в єдність Його Божественної Іпостасі. Яким саме чином це відбулося, святі отці вважають незбагненним для людського розуму.

Вчення про примарність Богочоловіка Ісуса Христа і Його страждань, про те, що Він тільки здавався чоловіком – докетизм – відоме ще з перших віків християнства. Але це вчення не християнське, а гностичне. Гностицизм – це сукупність теософських систем, в яких основні факти й саме вчення християнства, взяті відірвано від їхнього історичного ґрунту, намагалися тлумачити крізь призму язичницької мудрості.

У докетизмі знайшов відображення не християнський, а язичницький (властивий релігій персидського зороастризму) погляд на матерію як причину зла у світі й пряме протиставлення їй духу. Однак у цьому випадку повністю спотворюється не лише значення Відкупної Жертви Спасителя, але й сама сутність християнства.

Поява такої літератури в наші дні зумовлена насаджуваним інтересом до певного "таємного знання" (зокрема, до теософії) і неосвіченістю сучасного суспільства в релігійних питаннях.

Я завжди думала, що слово "Пасха" єврейського походження, та й наступництво старозавітної й новозавітної Пасхи очевидно, але нещодавно почула іншу версію, в якій йдеться про грецьке походження слова.

Загальноновизнаним вважають єврейське походження християнського слова "пасха" як еліпсованої форми від єврейського слова "песах" – "проходить повз". Як головне християнське свято на честь Воскресіння Христового, новозавітна Пасха завжди розглядалася у зв'язку зі старозавітною.

Згідно з новозавітним розумінням, старозавітний пасхальний агнець як жертва Богу був про-

Дорогі брати і сестри!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Протягом 40-ка Пасхальних днів віруючі вітатимуть одне одного цими світлими, всестверджуючими, змістовними словами. Так, саме 40 днів ми святкуємо свято Воскресіння Господа.

Але воно має бути для нас не просто побутовою традицією, не просто гарним, обрядовим святом, знайомим більшості з нас з дитинства. Тоді по-справжньому ми можемо святкувати Пасху, коли ми не забудемо про сенс свята, про його значення, а по суті – про самого Христа, Господа нашого, Кроткого, Смиренного, Який закликає нас повчатися цим якостям від Нього, закликає нас до всеохоплюючої любові. Бог наш є Богом прощення. І тільки якщо ми будемо намагатися вподобатися Йому, ми в усій повноті відчуємо радість свята. І відповідно зможемо ділитися цією радістю з ближніми і нести її усім людям, всьому світові.

Тож бажаємо всім істинно віруючим у Христа бути "пасхальними" християнами. Бажаємо завжди перебувати у радості, безперервно молитися, за все дякувати Богові. Нехай воскреснуть наші душі, прокинувшись від гріховної сплячки, для творення добрих справ. І, стверджуючись в них, будемо стверджувати Любов, яка є істиною життя.

Воістину воскрес Христос!

*З любов'ю у Воскреслому Господі Ваші смиренні молитовники
єпископ Макарієвський Іларій,
вікарій Київської Митрополії, керуючий Макарієвським
вікаріатством, голова комітету з біоетики та етичних
питань при Священному Синоді Української Православної Церкви,
священнослужителі Макарієвського Благочиння
Української Православної Церкви*

образом Ісуса Христа, Котрий є "Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере" (Ін. 1, 29), "заколений" (Об'явл. 13, 8) від закладін світу, Котрий приніс Себе в жертву відкуплення всього людства від рабства гріха і смерті, як каже ап. Павло: "Бо Пасха наша Христос, за нас у жертву принесений" (1 Кор. 5, 7).

Заколення і вкушання старозавітного агця були прообразами страждань і смерті Господа Ісуса Христа та вкушання Його Тіла і Крові у Таїнстві Причастя. Навіть старозавітна заборона ламати кістки пасхального агця апостол Іоанн Богослов розглядає як пророцтво про те, що Ісусу Христу не переб'ють голени, як іншим, хто був розіп'ятий з Ним (Ін. 19, 33-36). Але виходячи з такого розуміння старозавітної Пасхи та пасхального агця як прообраза Ісуса Христа, а також з того, що у євреїв була й інша назва Пасхи – свято опрісноків ("хаг-аммацот"), вже з II ст. деякі отці й вчителі Церкви (св. Іустин Філософ, св. Іриней Ліонський, Тертуліан) виводили християнську назву "Пасха" від грецького слова "паслін" – "страждати".

Із утвердженням християнства в Римській імперії другий варіант набув поширення, особливо в народному середовищі. Враховуючи те, що протиріччю у трактуванні самої суті свята це не викликало й було другорядним питанням, святі отці не мали нічого

проти й грецького варіанту, як про це писав, наприклад, в одному зі своїх Пасхальних Послань святий Григорій Назіанзин.

Скажіть, чому Пасхальне богослужіння звершується вночі?

Вдіння в Пасхальну ніч, безумовно, бере свій початок ще з часів апостольських. Однак письмові свідчення про це трапляються не раніше III століття. Це зумовлено гоніннями на Церкву в перші віки християнства.

Церковні письменники Лактацій і блж. Ієронім як підставу для Пасхального цілонічного бдіння наводять давній благочестивий переказ про те, що Друге пришестя Христове буде саме в Пасхальну ніч.

Зокрема, блаженний Ієронім пише: "В іудеїв є переказ, що Месяя прийде опівночі подібно до того, як у часи єгиптян, коли святкували Пасху і прийшов нищитель, і Господь пройшов повз сина, і кров'ю агця були освячені поперечини наших фасадів. Тому я думаю, що це – апостольський переказ: у день Пасхального бдіння до півночі не відпускати народ, який чекає пришестя Христового, і лише коли цей час мине, заручившись безпекою, звершувати всім свято".

Лактацій, у свою чергу, додає: "Це ніч, в яку звершується в нас бдіння через пришестя Царя і Бога нашого; значення цієї ночі подвійне – що в неї Він отримав життя, коли постраждав, а опісля отримує Царство над всім світом".

Свята Земля притягує

Уже вкотре Благодичним Макарьївського округу архімандритом Кирилом було організовано паломницьку поїздку для православних християн з усієї України (Чернівці, Тернопіль, Київ, Черкаси, Запоріжжя, Донецьк, Макарів) на Святу Землю, Іерусалим.

Назви ці дорогі для серця кожної людини, чи це християнин, чи єврей, європеєць, африканець чи китаєць. Побувати тут, відчутти благодать Святих місць – мрія кожної людини, яка живе з Богом в серці.

Свята Земля сьогодні – це держава Ізраїль, площа якої складає 29 000 м², що в 12 разів менше території України, створена в 1948 році. В кінці березня паломницька група із 38 православних християн, під керівництвом Макарьївського Благодичного, архімандрита Кирила, прибула в Палестину, місто Іерихон.

В перші два дні ми відвідали Віфлеєм – базиліку Різдва Христового, Вейт-Сахур – поле пастухів, Віфанію – гробницю святого Лазаря, окуналися в священних водах річки Йордан. У пустелі ми відвідали монастир Феодосія Великого та Велику Лавру святого Савви Освященного. До нас спустилися білий голуб, яких настільки мало в пустелі, що монахи вважають його духом святого Савви.

Справжні чудеса творить святий Савва і в наші дні.

28 березня в місті Назареті Митрополит Назаретський і всієї Галілеї Кіріяк зустрів у своїй резиденції архімандрита Кирила із паломниками. В цей же день разом зі святими отцями відбулася Літур-

міся, які пов'язані з земними проповідями Господа. Ми відвідали місце Першого чуда, де Христос пере-

творив воду на вино, побували там, де сталося примноження хлібів, окунулися в джерело святої рівноапостольної Марії Магдалини. В Капернаумі, у храмі Дванадцяти Апостолів, наші батюшки співали величання. Джерело, з якого бере початок ріка Йордан, біля підніжжя гори Ермон, – це особливе поєднання гір, водопадів і рослинності, це велич, про яку важко розказати словами.

31 березня на Голгофі, що знаходиться рядом із Гробом Господнім, для наших паломників відбулася Літургія і Причасття, які очолив архієпископ Севастій-

ський Феодосій. Богослужіння проходило на грецькій, церковнослов'янській, арабській та румунській мовах.

Уже на наступний день, в п'яту неділю Великого посту, коли Церква згадує пам'ять преподобної Марії Єгипетської, Божественну Літургію очолив Благодичний, архімандрит Кирил, в Лаврі преподобного Харитона Ісповідника. Всі прочани приступили до таїнства Сповіді та святого Причасття. Ця велика Лавра заснована преподобним Харитоном в 330 році. Вона знаходиться високо в горах в печерах.

В цих та інших біблейських місцях відчувається особлива духовна благодать. Це не просто слова, адже люди діляться своїми враженнями. Я спілкувалася із багатьма паломниками, і майже кожен розповідав про чудеса, які змінювали після паломницьких поїздок людей, їх сім'ї, уклад життя. Адже тих, хто відчув силу святих місць, наче магнітом притягує Свята Земля знову і знову. Чудесна Божественна сила збагачує людську душу з кожною поїздкою новими відчуттями про святе Воскресіння Господнє. Кожного року у Велику Суботу, на православну Пасху, у дворі Храму Господнього збираються тисячі віруючих мирян, щоб побачити сходження Благодатного вогню та відчутти велич Божого благословіння.

Паломниця Ю. В. Пелешок

Паломниця Ю. В. Пелешок

Паломниця Ю. В. Пелешок

Паломниця Ю. В. Пелешок

До днів поминання померлих Слово утешення

Не хочу же оставить вас, братия, в неведении об умерших, дабы вы не скорбели, как прочие, не имеющие надежды.
(1 Фес. 4: 13)

Ми можемо сумніватися в чому угодно: буде завтра пасмурно або ясно, будемо ми здорові або захворіємо, будемо багаті або убогі, але в одному ніякого сумніння – ми все рано або пізно предстанемо

пред Богом. Умирання єсть "путь всея земли". Але, знаючи це, при втраті близьких людей ми всі однаково переживаємо скорбь. І це про людське природу зрозуміло і об'яснювано. Бо навіть коли ми тільки розстаємося з любимими в час, ми сумуємо, печемося, проливаючи сльози, і тим більше, коли перед нами стоїть остатнє розставання в земній життєві. Сам Господь Ісус Христос, коли прийшов

до свого померлого друга Лазаря, воскресив його духом і прослезився, так Він любив його. Але люди віруючі мають велике утешення, яке допомагає їм пережити втрату близьких, – молитву за своїх усопших. І ця молитва, як нитка, з'єднує нас з миром людей, уже ушедших.

Кожний, хто втрачає близького людину, задає питання: "Що я можу ще зробити для свого любимого?" І дійсно, коли наші близькі захворіють, ми спешимо на допомогу, ідемо в лікарню, купуємо продукти, ліки; е-

ли вони перебувають в якійсь-небудь другій біді, теж допомагаємо, чим можемо. І в цьому співчутті виражається наша любов, співпереживання їм.

Але людина, яка померла, не менше, а може бути, навіть більше потребує в нашій заботі.

Людина не зникає як людина, а як смерть мозку і зупинкою серця. Крім тіла (часової оболонки) він має вічну, не смертну душу. "Бог не єсть Бог мертвих, але живих" (Мф. 22: 32).

Закінчення на стор. 4

До днів поминання померлих Слово утешення

Закінчення. Поч. на стор. 3

Именно душа составляет сущность человека. И мы любим (если действительно любим) близкого не за красоту тела и физическую силу, а за качества души. Ум, доброта, характер, любовь – все это качества души нашего близкого, то, что составляет его образ. Тело есть одежда человека, оно стареет, болеет, изменяется, с ним происходят необратимые процессы. Иногда, глядя на останки, лежащие в гробу, мы не можем даже узнать в них знакомый облик, так изменяется покойник. А душа не имеет возраста, она бессмертна. Недаром говорят: "Он молод душой", – а человеку уже давно за 60.

Раз наш ближний бессмертен, он и там, за чертой земной жизни, нуждается в нашей помощи и поддержке. И так, чего он от нас ждет, и чем мы можем помочь ему?

Ничто земное, конечно, уже не интересует усопших. Дорогие надгробия, пышные поминки и прочее не нужны им. Нужно им только одно – наша горячая молитва о упокоении их души и о прощении их вольных и невольных грехов. Сам умерший за себя помолиться уже не может. Святитель Феофан Затворник говорит, что усопшие нуждаются в молитвах, "как бедный в куске хлеба и чаше воды".

Молиться, каяться в грехах, приступать к таинствам Церкви мы должны в нашей земной жизни, и она дается нам как подготовка к вечной, а когда человек умирает, итог его жизни уже подведен, он не может никак изменить ее к лучшему. Усопший может только рассчитывать на молитвы Церкви и тех, кто знал и любил его при жизни. И по молитвам родственников, друзей Господь может переменить участь усопшего. Свидетельством этому – бесчисленные случаи из Предания церковного и житий святых. В древнем житии святителя Григория Двоеслова описан удивительный случай. Святитель возмел дерзновение молиться о упокоении жестокого гонителя христианства – императора Траяна. Но Траян ведь не только воздвиг гонения на христиан (ибо не ведал, что творил), он был справедливым и милосердным правителем, имел большую заботу о бедных своих подданных. Святи-

тель Григорий узнал, что император защитил вдову в бедственном положении, и принял на себя подвиг молиться за него. От Бога ему было открыто, что молитва его принята. Пример этот (и многие другие) является большим утешением и окрыляет нас в наших молитвах за усопших. Даже если усопший был далек от Церкви, он может получить облегчение своей участи по усердной, слезной молитве близких.

Еще один очень важный момент: если человек, который ушел от нас, не жил церковной жизнью, или мы знаем, что жизнь его была далека от заповедей Божиих, любящие родные должны особенно внимательно отнестись к своей собственной душе. Мы все взаимосвязаны с родными, близкими, как части единого организма: "Страдает ли один член, страдают с ним все члены" (1 Кор. 12: 26). Если какой-то орган бездействует, у человека обостряются другие чувства, другие органы берут на себя дополнительную нагрузку, его функции. И если наш близкий не успел что-то сделать в духовной жизни, мы должны восполнить это за него. Этим мы будем спасать и свою душу и принесем великую пользу его душе. Есть такая военная песня о погибшем летчике, товарищ которого говорит, что он живет на земле "за себя и за того парня". И наша жизнь за других, в память кого-то может выразиться в нашей усердной молитве, в стяжании христианских добродетелей, в щедрой милостыне о поминании усопшего.

Со смертью близких люди, далекие от веры, часто впадают в отчаяние, уныние, черную тоску. Все, жизнь кончилась, если моего любимого человека более нет, он перестал существовать, жизнь больше не имеет смысла. Нельзя сказать, что верующие не скорбят о кончине близких, но они относятся к смерти совсем по-другому. Христианская грусть светла, мы знаем, что человек живет вечно, что смерть – это только разлука, что его жизнь продолжается, но в ином качестве. Знаем, что мы связаны с усопшим узами молитвы и любви. Мы не можем сказать: "Был человек – и нет человека". Если мы любили ближнего при жизни, то и по смерти продолжаем любить его. "Любовь никогда не перестает", – говорит апостол Павел (1 Кор. 13:

8). Когда мне приходилось терять близких людей, у меня всегда оставалось ощущение разлуки, а не конца. Как будто они уехали куда-то очень далеко, но не навечно, не навсегда.

Чрезмерная скорбь еще потому недопустима, что она не только губит нашу собственную душу (уныние – один из восьми смертных грехов), но и не дает нам молиться за усопших. В душе человека унывающего образуется пустота, вакуум, он вообще не может ничего делать, тем более молиться. А ведь наш близкий так нуждается в нашей помощи! И унынием, депрессией, тоской мы не только не поможем ему, но и, быть может, принесем страдания. Ради близких мы должны взять себя в руки, сколько можно успокоиться и все наши силы вложить в молитву. Особенно до 40-го дня человек усопший нуждается в усердных молитвах.

Душа человеческая, покидая тело, испытывает беспокойство, страх: она привыкла обитать в своем доме долгие годы, она не знает, что ее ждет, куда определит ее Господь. После смерти человек дает ответ за всю свою жизнь, и здесь определяется его дальнейшая участь. И очень важно поддержать душу близкого человека поминовением на Божественной литургии, чтением Псалтири, келейным правилом.

Нам, православным христианам, нужно растворять свою скорбь с христианской надеждой, что если мы будем сами спасаться и спасать своей молитвой наших близких, то, смеем верить, нам предстоит встреча с ними там, в иной жизни. А если они достигнут Царства Небесного, то обязательно будут молиться там за нас.

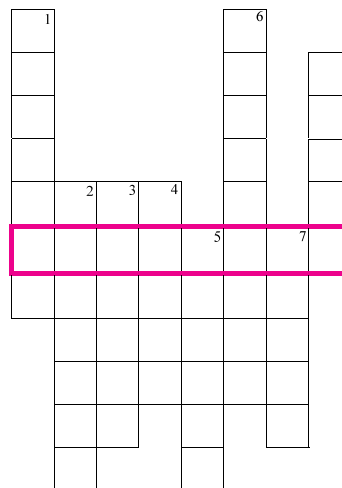
Священник Павел Гумеров

По материалам сайта pravoslavie.ru. Публикуется с сокращениями.

КРОСВОРД

Під крівлею великого Храму Воскресіння Христового в Іерусалімі стоїть інший, маленький, побудований просто над тим місцем, де сталося Воскресіння Господа, над Гробом, в якому Його поклали і з якого Він воскрес.

Якщо розгадати кросворд, то у виділених клітинках можна буде прочитати назву цього храму.

- Священники іудейські поставили це на камені, яким був завалений вхід до Гробу Господа, бо хотіли засвідчити, що Господь не воскрес.
- Мироносиця, ім'я якої не згадується в Євангелії, але відоме нам з Церковного Предання.
- Тиждень після Пасхи називається "... седмиця".
- Здобний солодкий хліб, що випікається на Великдень, інша назва – "паска".
- Один з двох учнів Христа, які після Воскресіння йшли з Ієрусалиму до селища Еммаус.
- Марія, якій явився Господь Ісус Христос, але вона спочатку не впізнала Його.
- Почувши, що немає Тіла Господа у Гробі, двоє з апостолів відразу побігли туди. Він прибіг до Гробу першим і, нахилившись, зазірнув у печеру.
- Так називав Його народ ізраїльський, що чекав на Нього. Помазаник, Христос, ...

Виділені на кросворді: 1. Печерка. 2. Сусанна. 3. Світла. 4. Курці. 5. Клепач. 6. Магдалина. 7. Іованн. 8. Месія.

Смирнене прохання не використовувати видання з побутовою метою, а, прочитавши, передати його друзям. З благословення Священноначалія Української Православної Церкви в Макарівському Благочинні створено телефон духовної допомоги. Зателефонувавши за номерами +380-67-406-05-10; +380-50-312-46-16, ви зможете отримати поради православних священників, педагогів, психологів. Відгуки, запитання та пропозиції для "Макарівського Благочинія" надсилайте за електронною адресою: paraskyeva_s@ukr.net. Редактор: архіандрит Філарет (Сторов) – настоятель храму Преподобної Параскеви Сербської сіл. Лишня та Осикове, парафії на честь ікони Божої Матері "Всещарниці" с. Осикове та храму Воздвиження Хреста Господнього с. Мостище, депутат Макарівської районної ради, голова постійно діючої комісії з питань благодійництва районної ради та благодійницької комісії Макарівського благочиння УПЦ, керівник прес-служби та видавничого відділу благочиння